

BEROEPSBELANGEN.

MEDEPLICHTIGEN GEVRAAGD.

„*Kruidkundige van naam vraagt voor samenwerking nog twee artsen. Br. No. 4788, Adm. Handelsblad.*”

Gevraagd worden dus, tegen goede belooning, twee artsen, om zich — ter vrijwaring van den kruidkundige — bloot te stellen aan de straffen, die de Tuchtcolleges tot hun beschikking hebben, met aan het eind: onttrekking der bevoegdheid, zoodat zij dan zelfs niet meer met een kruidkundige kunnen samenwerken.

Vraag: zou de administratie ook een advertentie plaatsen van een adspirant-leverancier, die samenwerking zoekt met gemeenteambtenaren, met wie te praten valt? Over de overeenkomst tusschen beide gevallen zal zij waarschijnlijk nooit hebben nagedacht, maar dat kan nog altijd.

H. PINKHOF.

EEN RADICALE VERANDERING IN DE VERLOSKUNDIGE PRACTIJK. — Prof. F. J. BROWN, de obstetricus van University College Hospital te Londen, heeft op een daar gehouden gezondheidscongres geklaagd over het gebrek aan samenwerking tusschen de practiseerende artsen en de collega's van de consultatiebureaux voor zwangere vrouwen. Dit doet een kloof ontstaan tusschen diagnose en behandeling. Het consultatiebureau mag geen behandeling verstrekken. Daartoe moet de patiënte worden verwezen naar haar eigen dokter, die (gelijk de professor nuttig en behoorlijk vond te zeggen) „vaak te onverschillig is of het te druk heeft, haar de noodige behandeling te geven.” Deze kloof, meent de professor, dient thans te worden overbrugd, en wel „door de verloskunde aan de algemeene practijk te onttrekken en een verloskundigen dienst te scheppen, op te dragen aan door en door geoefende verloskundige specialisten, bij te staan door vroedvrouwen van groote bekwaamheid.” Dezen zouden zich moeten belasten met de zorg voor de patiënte gedurende zwangerschap, bevalling en kraambed. Want de verloskunde vereischt veel meer opleiding, dan in den studietijd aan den student kan worden verstrekt. Drie jaren oefening van den arts in de verloskundige kliniek is het minste, wat kan worden geëischt. De algemeene arts komt ook te veel met niet-aseptische wonden in aanraking. Zijn practijk laat bovendien niet toe, ook, op onregelmatige tijden, de verloskunst uit te oefenen. Alleen door een speciaal dienst, zooals BROWN zich voorstelt, kan de hooge sterfte in het kraambed worden tegengegaan (*Journ. Am. med. Ass.*, 5 Januari). Zou dan het onderwijs in de verloskunde zóózeer zijn achteruit gegaan, dat de hooleschool niet meer de verloskundigen zou kunnen vormen, gelijk die ongetwijfeld ook in Engeland, vooral op het land, de bevolking tot zegen zijn geweest? En, als inderdaad alle hoogeschoolen de opleiding der gewone studenten in dit vak maar gingen verwaarloozen, omdat zij toch niet voldoende kan zijn, wat zou dan het lot zijn van de moeders buiten de steden? Ieder onderdeel der geneeskunst zou, wil men op deze wijze redeneeren, aan den „algemeenen” arts kunnen worden onttrokken. Doch het zou eerder dienstig zijn, dat iedere „speciale” arts, en in het bijzonder hij, die geroepen is nieuwe artsen te vormen, eerst gelegenheid had het algemeene werk te beter kennen — met zijn moeilijkheden, maar ook met zijn mogelijkheden.

MILLIONNAIRS IN HET ZIEKENFONDS. — In een Brief van het platteland in Joego-Slavië in de *Münch. med. Wochenschr.* van 17 Januari klaagt de schrijver erover, dat, op grond van wettelijke bepalingen, ook rijke lieden gebruik zouden kunnen maken van het ziekenfonds. Twee fabrikanten, miljonairs lieten hem hun kaart zien, gelukkig alleen om de merkwaardigheid, en niet om aanspraak te maken op ziekenfondshulp. En dat in een land, waar 3500 van de 5000 artsen noodlijdend zijn, vooral buiten de steden.